

Предплата
 ПЛАТНА В ЧЕРНІВЦЯХ
 вносять:
 на цілий рік 5 ар. — кр.
 „ пів року 2 „ 50 „
 „ чверть року 1 „ 25 „
 для заграниці 5 рублів або
 12 франків

Поодинокі числа по 12 кр.
 в книгарні Г. Пардінського
 в Чернівцях, ринок ч. 10 і
 в бюрі газет Л. Горювіца,
 ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА.

Виходить що тижня в п'ятницю.

Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходиться в Чернівцях (улиця Петровича, ч. 2.), куда в сї дошел адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 6. — 8. години вечером.

Оповіденя і прилоги обшчедлюють ся по найдешевших цінах.

Консолідація у Русинів.

Последніми часами наговорено прилюдно на вічах і написано в руских часописях чимало про некую потребу солідарности і консолидації руских сил, та і дуже важна се справа; бо-ж від сего залежить безперечно живіший поступ повного розвою нашого народного життя, від сего залежить наша народна повага, наше значіне в ширшій світї, наш моральний вплив на політичні і суспільні стосунки бодай в тих краях і державах, де Русини проживають в дуже поважних масах.

Для того то і ми, яко одинокий орган буковинської Руси, вважаємо се за наш святій народний обовязок, застановити ся докладніше, без пристрасти, цілком предметово над сим для кожного правдивого патріота переважним питанням, а іменню над причинами дотеперішної невдачі консолидації сил у Русинів. Се невдача стоїть безперечно в тісній звязи з загальною невдачою нашої, так давнійшої, як і теперішної рускої суспільности. Брак віри в животну силу свого народу, прете обожане лише чужої державної матеріальної дикої сили, продайність і політизоване на власну руку; брак шляхотного чуття горячої любви для свого питомого, брак одже правдивого патріотизму, а кромі сего плиткість в поглядах на хід загального поступу і розвою людского життя, і по найбільшій часті цілковита духовна мертвота, се були і се тепер нещасні прикмети загалу нашої рускої суспільности.

Тільки така нещасна суспільність могла видати партію московільську, або лучше сказати, партію народних зрадників, могла видати таких

Маркових, Мончаловских, Купчанків, що лише в дикім московским царославію добачають правдиве людске щасте, а властиво блигують своїм незрячим братам, що лише там наше правдиве щасте; тільки така нещасна суспільність, як наша руска, могла видати таких мізерних людей, що за марний грїш запродали свою думу, та стали найзавзятішими ворогами щирих своїх братів, щирих руских патріотів, що не щадять ні труду, ні грошевих жертв для здигнення свого народу з теперішної его моральної і матеріальної немочи; тільки така нещасна суспільність, як наша руска, могла видати таких вродних синів рускої нещки, яких не мав ще другий народ, таких вродних синів, що осьміляють ся насьмівати ся зі свого найдорожшого, бо одинокого народного скарбу, зі своєї прекрасної милозвучної, сьлівної рускої мови, та називати єї тільки жаргоном московської мови і відмовляти єї здібности літературної мови, помимо того, що се мова вже давно вживає ся і в середних школах і на університетї і в урядах і в парламентї; тільки така, можна сказати, хора суспільність, як наша руска, не дурає ся приймати безвистидні, блягєрскі смаровила сказаних запродаців, називати єї мізерні і нікчемні смаровила: „Галицкая Русь“, „Страхонуд“, і „Русская Правда“ — своїми органами, та приймати таких мізерних запродаців, як Маркова, Мончаловского, Купчанка — до участі в народних вічах і в других руских зборах. Тільки така незріла суспільність, як наша руска могла видати таких зарозумілих, нетолерантних, агресивних наших радикалів-соціалістів, що маловажають національне питання, що не визнають народної карности, що

маловажають патріотичні чувства, та обсьмівають кождий і найпатріотичнійший труд, що не вийшов з їх табору, маловажають або навіть засуджують кождий народний здобуток, що наперед не мав апробати зі сторони їх неомильних проводирів; тільки така незріла суспільність, як наша руска, може підтримувату так звану тверду партію, що в уживаню мішанини мертвих язиків, в уживаню нашому народови незрозумілої мішанини старо-словянського і церковно-русского языка та в букві „б“ добачує ціле спасене нашого народу. Чи можлива одже наразі консолидація всіх тих наших дотеперішних противників з партією народовидів, котра стоїть до тепер сама одна на чисто народнім ґрунті, цїпшть високо вагу національного принципу для розвою і зміцненя сили руского народу? Ми свьято переконані о сїм, що тепер наразі консолидація всіх руских сил абсолютно неможлива а вже-ж ніколи не може наступити консолидація з партією наших запродаців. Годї бо сподїтись, всі ті по части вже цілком зігнилі, по части ще дуже хорі, по части ще незрілі елементи для народної праці в один здоровий організм.

Гниль треба з корінем усунути, хоробу радикально вилічити, незрілі мусять вперед дозріти, та аж тоді може наступити консолидація всіх руских сил, аж тоді може руский народ стати одноцїльним здоровим організмом, що буде в станї удержати народну карність, пізнати і шанувати народні чесноти, та удержати послух і пошановане для народних проводирів.

Поки що мусять ще довго самі патріоти-народовиди щиро і мозольно працювати над нашим народним відродженем, мусять працювати над

На святїм вечорї.

(Оповіданє).

(Конець).

Притьмом вибіг зза столу Микола і повалив ся до образів навколїшки.

— Мій Господи! прости менї і дай менї сили сказати отсїм людям про те, що давно уже давнїть мое серце, бо вони нічого не знають і дивлять ся на мене добрим і непорочним оком і щирим серцем прихильють ся до мене — страшного свого ворога, — якось чудно він проговорив і, вдаривши кулаком себе в груди, як син повалив ся ниць до образів.

— Іване! Іване! Як би ти живий був, та ти тепер далеко, десь в царствї Божому витаєш і не бачиш, як я спокутую свій грїх, що вчинив я перед тобою. Але ось син твій, діти твої, і я перед ними одкрив ся в своєму грїху. Може хоч вони простять менї, — бо я й перед ними винен, — то менї легше стане... Як би не я, то ти-б може й досї живий був і діти-б тобою тішили ся, — в пів голоса говорив Микола, захлипуючись. А Прокїи та Приська стояли ні живі, ні мертві і не знали, що їм робити.

— Господи! дай сили... дай сили, — якось крикнув Микола і, схопившись повалив ся Прокіови в ноги.

— Та що се з вами стало ся? — крикнув Прокїи. — Встаньте, встаньте! Так не сїдїть вам, старому чоловікови, робити передо мною. Встаньте ради Бога! — крикнув Прокїи і кинув ся до Миколи, щоб его підвести.

— Ні, ні, не силкуй ся. Дай моїй душі волю... нехай вона тобі скаже, чого їй тепер так тяжко. Прокіоне! пожалїй мою душу... Як би ти знав, — крикнув Микола, обхвачуючи руками Прокіови ноги.

— Ой, Боже мій! що се тільки дїється? Це люди, боронь Боже, почують, позбїгають ся... Нате ось води напийте ся, то може полегшає, — крикнула Приська, подаючи Миколї кувалду води і витираючи рукавом слези, що котили ся по єї обличчю.

— Ні, ні, сего менї не треба... вода менї не допоможе. А люди як почують, то нехай збїгають ся: як вони прослухають, що я буду говорити, то від сего менї легше стане. Я всему мрови свій грїх розкажу. Дай, Господи, тільки менї на те сили. Слухай, Прокіоне, що я буду казати. Слухай і ти, Присько, та добре слухайте!

— Ну, то кажїть, — сказав Прокїи.

— Як був твій батько молодим, ще як він паробкував, — почав Микола, ставши навколїшки, — то закохав ся він в одну дївчину. І я ту дївчину кохав, та кохав, як нікого в свьїті так не кохав. — Я був бідний, а батьки теї

дївчини були богаті, і вони тільки посьміяли ся надо мною, як я заслав до них своїх старостів. Пішов я після того в далеку сторону, заробив там грошенят, розжив ся на волі і почав чумакувати. Щастило менї в чумацтвї і я тішив ся не тим, що гроші в мою руку котили ся, а тим, що думка в мене була таки одружити ся з Мариною, що тебе, Прокіоне, на свьїт народила. Два роки чумакував я, а потїм продав свої волі та й повернув до дому, та тільки не на свою радість: бо Марина вийшла замїж за твого батька. Залив я після того: думав залити горівкою свое горе. А коли бувало стрїпу ся з твоїм батьком, то так і хтїв кинутись на его, хтїв его задушити, ніби свого ворога... Чи повіриш, Прокіоне? А раз зайшов я до церкви на Богови молити ся, ні: не до Бога тоді зовсїм менї було, а що-б хоч глянути на свою Марину, бо я знав, що вона була тоді в церкві. Ввійшов в церкву, як глянув на Марину, то й усе в свьїті забув: такою тоді вона менї хорошою здала ся. Стою я в церкві та дивлю ся на неї й очий своїх з неї не звожу, а вона, свьята душа, і не глянула на мене й оком на мене не скинула. І здавила мое се де велика ревність.

„Нї, сего не буде, — думав я тоді, — щоб мій ворог володїв такою красою“. А який ворог, щоб хто считав тоді у мене, то я-б і не сїзав. Заворухили ся люди й почали з церкви вїдти. Ввійшов і я з церкви, став серед ву-

консолідацією своїх сил, мусять використати всі свої дотеперішні хитби, про що ми пізніше ще поговоримо, та ніх не сьміють дати ся відвести від правдиво людської роботи її грозьбами і пасьмішками своїх противників, її малим успіхом своєї праці, котра що йно ставляє підвалину для великого народного дому, для великої народної сьвятині.

Дописи.

Кіцмань, 26-го січня 1892.

Хочу поділити ся з Вами деякими повинами з нашого повіту, котрі я або чув, або видів. І так дивлю ся, а то стоїть громадка газдів на торговині кіцманській і живо розмовляє; о що тут ходять? Се Валявські люди, що заснують у себе касу позичкову. У них є капітал ґрунтовний на 2330 левів, що склали із розпродажч ґрунту в своїм селі. Хто дав їм гадку до заснованя сего товариства? Панотець Sandru її, бо він немає часу на такі марніці; він адже-ж має тих служб, похоронів та інших функцій тільки, що навіть не має часу свою „Gazet-u Visovine-я“ перечитати і поїхати до о. Номісе и, порадитись, чи ще можно стоїть Romania в нашім повіті, і які средства уживати, аби вона утримала ся. П. учитель Павнелъ? Таке він ще до того й дідич; ему нестает часу обійти своїх 40 фалоч ґрунту; де-ж тут ще о добро громади дбати? Ні, то добрий пастирь зробив се діло блага, то давний їх сьвященник Федорович Єротей, за котрим вони пішли аж до Ревни о пораду, омняючи своїх теперішних „просьвітителей“ (?) І так ми видимо, що щирій сьвященник завше має голос в народі і парід і не розгадувати буде а зробить усе після поради доброго сьвященника; напротив, як він не щирій людем, дере его і обходить ся немилосердно з ними, або ще і іде право против їх інтересу, то люди лишают его на боці і шукають інших порадників або радять собі самі. — Так я читав у „Буковині“, що громадяни з Рус-боула настрашили ся ізза романізованя тамошнього панотця і даскала. Не бійте ся люди добрі, злий майстер лиш оден раз одурить газду, другий раз він его вже омине і піде до доброго майстра, хоть би він був і бідолах. У нас є багато даскалів, що тому, що ідуть против громади, не мають жадного впливу на ню, а знов є такі, що можуть в громаді задля своєї щирости все перенерти. От н. пр. даскалі з Ленківців, з Валяви, з Ставчага, з Витилівки найбільше добра принесли своїм громадянам, а інші даскалі нічого не значать.

Дальше чую, що у Южинцях задумє тамошний господар Бачинський крамницю заложити а тим дуже уратував би людей, бо ціла громада купувала би лиш у него а жиди не мали

би вже людей у руках. Також і у Витилівці заносило ся на заложене крамниці, але тим часом розбіла ся гадка на тім, що на ціле село нема ні одного письменного чоловіка і нема кому торговлю провадити. От, що то значить школа, що значить просьвіта! Люди щирі, дали би послідній крейцар на діло добре, та нещастє тая темнота!

У Витилівці є также шинклір від трех років, де є тепер 55 корців збіжа, корець по 5 зл. = 275 зл. З початку подарували шинкліреви кілька газдів на ґарцови збіжа, відтак їх розжичено по ділетці від кірця на рік а сьогодні з того є 55 корців.

А що то значить, що люди самі собі помагають і не зависять від ласки жидівської!

Ми кіцманські Русини чули що в послідних днях остаточно ухвалено отворити в Чернівцях на ринку „Народну Торговлю“ і то би нас дуже тішило, бо леда рік, мали би ми певне філію у Кіцмані, котра би тут дуже добре утримати ся могла. Наш повіт числить доволі щирих Русинів на всяких становищах, котрі би певно все купували в „Н. Торговлі“ а що вона була би склепом першорядним, то і не Русини купувала би тут дуже радо вже тому, що тут склепів дуже мало і то самі жидівські і бідоланно уряджені

І то було би важним, що окрестні люди мали би де порадити ся дотично закладаня крамниць і добрий товар собі спроваджувати а ми місцеві Русини мали би де сходити ся і так до себе зближувати ся. Кінчу сьогоднішнє моє письмо і висказую радість кіцманських Русинів над тим, що „Буковина“ зачала що тижня виходити і ми дочекали ся вже своєї власної поважної часописи.

— й. — й. —

Рада державна.

На засіданю палати послів дня 19-го н. ст. січня предложено правительственний проєкт будови шляху залізничї державної Станіславів-Воронянка коштом 9,800 000 зл. Дальше приступлено до розирав над торговельними угодами і по промовах дра Кайцля против, а Русса і Гальвіха за угодами, прийняла палата угоду торговельну з Німеччиною, Бельгією і Швайцарією як також і з Італією. З Сербією зачались що йно переговори торговельні а з Румунією до того і не прийде, бо угоді з сею послідною державою Поляки противні, позаяк через угоду Галичина багато утерпіла-б. 20-го с. м. прийшла между ними також і резолюція 10-та на порядок дневний, поставлена в комісії руским послом Підляшецьким взиваюча правительство о предло-

жене закона, котрим би зарадилось частому використованю дрібних рільників через спекулянтів збіжних.

Перегляд політичний.

Старо- і молодоческі дневники порушили справу розділу судових повітів в Чехах після народности німецької та чеської. Обі чеські партії виступають згідно против сего розділу, бо переведене віденської угоди принесло би тільки школу Чехам, а цілий парід чеський противний сій угоді.

В Угорщині кипить завзята борба виборча. Найзавзятійша борба буде в Прешбурзі, де против міністра справедливости Сіядни, кандидус провідник опозиції, славний бесідник ґр. Апошій. Словаки і Румуни порішили від сих виборів цілком відтягнути ся, а Сербі і Русини угорські навіть і не збирали ся на які небудь наради. В справі реґуляції валюти прийшло вже до згоди между угорским а австрійским міністром скарбу. До переведеня реґуляції валюти має зложити ся комісія з найліпших сил фінансових Австро-Угорщини.

В німецькім парламенті веде ся розправа над новим законом для шкіл народних і над внесенем посла Барта о запровадженє тайного голосованя при виборах, против чого консерватисти виступають. Німецьке правительство хотячи собі придбати в Поляках приклонників в разі війни з Росією, іменовало о. Стаблевского архієпископом Гізіненським, великого польского патріоту а знамого з его бесіди в Торуні перед виборцями яко ворога Росії. Також занехано вже переносити польских учителів народних в німецькі краї.

Росія має велику біду з голодом. Голод в діткених губерниях так страшний, що як „Новое Время“ пише, в декотрих околних люди тисячами мруть, бо їх поживліне складає ся з кори молодой берези та трави.

В Франції дучив ся онюди в парламенті великий шкандал. Посол булянжестівський Льор запитував уряд, чи то правда, що міністер Констант торгує ордерами. Коли над сим запитанем палата розирави не допустила, крикнув Льор, що палата хоче затягти на ужити Констанса. Тоді прискочив Констан до Льора і ударив его в лице. З того зробив ся заколот і сварка, при чім побити ся ще й інші послы.

В Італійскім парламенті радять тепер над угодою торговельною з Австрією і Іспанією. — В Іспанії великий рух анархістичний, найбільше в провінції Кадікс, в наслідок чого там військо стягнено.

В сербській скупщині запитувало 12 послів ліберальних правительство в справі видаленя королевої Наталії, кладучи вагу на нарушенє конституції.

лиці, та й думаю собі: „Нехай хоч тут її побачу, хоч словом з нею перекину ся“. Стою я та отак думаю, коли бачу — й вона іде, сьвятая та пелорочна. Я до неї: „Чи пізнала?“ питаю. — „Пізнала“, каже. А я аж затрусив ся було. „А чи любиш мене тепер, як і перше любила?“ — „Що ти у мене питаєш? чи ти хіба здурів?“ — каже вона. — „Ти-ж знаєш, що я заміжна“. — „Знаю“, якось крикнув я тоді і кинув ся до неї, щоб її поцілувати... Чи повіриш, Проконе? Я хтів поцілувати твою матір, серед вулиці своїм диявольским поцілунок, я хтів твою матір опорочити. — „Геть!“ крикнула вона і так пхнула мене в груди, що я аж повалив ся серед вулиці. Впав я та лежу, та гірко плачу, а люди йдуть біля мене з церкви, та з мене чумака сьміють ся. І рішив ся я на зле діло, на помсту за мою неправду. І на яку помсту! Слухай Проконе, добре слухай...

„Пішов я знов в далеку сторону і з батьком твоїм, як слід, як з братом, розпрощав ся, а в серці своему я грів тоді страшну помсту — злу радину. Проблукав я по сьвітї з пів року, а потім знов повернув до дому. Ішов я до дому не тими шляхами, де люди ходять, а тими, де хижі звїри тільки блукають: усе ярами та дісами. Швидко й до села свого я добрав ся і засїв я у чагарнику, у тому самому, що й тепер він росте, щоб пересидіти там до вечера. Настав вечір, за ним північ, а пішов я лугами та ро-

дами до оселі, Проконе, твого батька. Я знав, що батько твій часто бувало ночує в клуні, і я думав було его там застати. Підкрав ся до самої клуні і як раз застав, що батько твій спав в клуні; а ворота були зачиняні... Проконе! слухай... Я хтів его зарізати, але роздумав і підкравшись до воріт, занер їх знадвору, та зараз і підіс лід стріху сїрника, а потім швидче туди, звідкіль прийшов. Що далі було, не знаю, бо я біг і не озирав ся, і довго мені сьвіттила дорогу клуня твого батька... Ти плачеш, Проконе, плачеш через мене... Вий же мене, Проконе, бий в голову, — крикнув Микола, знов обхвачуючи Проконю погн. — Вий мене та тільки прости мені.

— Тяжким каменем лягають ваші слова на мое серце, — сказав Прокіп. — Бодай було від вас їх і не чути.

— Простіть мені, простіть, та дайте мені договорити, бо ще не все, дай душі моїй волю...

— Кажіть уже, кажіть, коли казати почали, — сказав плачучи Прокіп.

— Слухай же, Проконе! Проблукав я по сьвітї ще років зо три після того, а далі й повернув до дому. Не думав я застати Проконе, твого батька живим, бо думка в мене була, що він в клуні і згорів, та ні: якась спасена душа відчинила ему ворота в пору і він вибіг. Як він біг з клуні, на его впав огонь і висмалив ему

очі, то я его сльним і застав. А мати твоя не видержала: вона вмерла з переляку, тебе на сьвіт породивши, щоб ти, Проконе, вислухав за своїх батьків мою страшну сповідь. Тобі вже четвертий рік тоді був, як твій батько пішов через мене на той сьвіт. Я, окаяний, ще ходив і прощати ся з твоїм батьком перед его смертю; він тоді добрий був до мене, бо він і не знав, що на той сьвіт іде він через мене; він просив мене, щоб тобі, Проконе, був я за батька, і се тяжким каменем лягло на мое серце. І хтів я тоді признати ся ему в своєму гріху, та люди тоді мішали мені се зробити. Так я і зівстав ся з великим гріхом на душі і нікому про свій гріх не признав ся, і на сповіді не признав ся, бо бояв ся. Тяжко, Проконе, на душі великий гріх носити. Думав, як оженюсь, полєкшає, але не полєкшало: ще гірш наче стало. Та й жінка не довго жила: на шестому році, як побрались, вона і вмерла. А тут ти виріс мені на мою муку. Бо ти був завше до мене добрий, і се мене ще гірш мучило... Тепер ти бачиш, Проконе, якому ти ворогови помг в біді і якого ти ворога зазвав до себе на вечерю, на сьвятю вечерю... Прости-ж мені, Проконе! Я знаю, що, як ти мені простиш, то й батько твій мені простиць і Бог мені простиць, — крикнув Микола, знов обхвачуючи Проконю погн... Прости, Проконе, прости...

— Встаньте ж, Микола! Великий ваш гріх

радити сему лихови будуть отворені нові семінарій учительські і буде підвищена вдвоє (на 60.000 зл.) сума на заплону для учеників і учениць в семінаріях учительських. Не думаємо, щоб се було єдине лікарство. Треба поліпшити долю учительства, треба за мозольну і уязливу працю ліпше заплачати, тоді найдуть ся охочі до стану учительського. Не один пішов би до семінарій учительської, але як згадає, яке єго нужденне жите чекає, шукає иншого хліба!

Перехід на православіє. Як вже вєстїю, перейшла руска колонія в Міннеаполїс в Північній-Америці з своїм святищенником о. Товтом в осєнї тамтого року на православіє. Тепер же доносить „Руске Слово“ з Шенапдоа, що 3-го грудня тамтого року зїхало ся було в Газельтонї 11 гр. кат. святищенників руских, по більшій частї зайшовших з Угорської Руси, і урядили перейти на православіє та наряд до прийнятія православія приготувати. Причиною сего кроку має бути розпорядженє з Риму, що жонатим гр. кат. святищенником не вільно бути в Америці, а лише нежонатим — Хтїв мати Рим безжєнство, тепер має православіє.

Сокотїть дїтвору! Семилїтна дївчинка, Анна Шмеґнер в Стражі розкладала 15-го с. м. в непристїмостї матерї огонь в печі; притїм заняла ся одєжнїа і дїгнїа, помїмо того, що зараз таки на єї крик прибігла мати і огонь погасила, так попарила ся, що незадовго померла.

Пожар навїстїв в Боянчуку в суботу рано о. Дїконовича. Огонь вибух зачерез неосторожність парубка в стайні на фїлварку, причїм згорїло 12 конїй, і один вїл, одна корова і рїжні господарскї прирїди.

На инфлюенцу умерло, як доносять з Венеції, 14-го с. м. 56 осіб, а в Туринї 84 т. є, тїлько, кїлько умерло найбільше підчас холери в 1884-ім році. — З других мїсць Італїї доносять також о великій смертєльности в наслідок инфлюенци.

Повітове товариство учителїв в Серетї відбуло дня 10-го с. м. під проводом п. Мпронївича загальний збір. Перед усїм на внесєне п. Вемера іменовано члена шкільної ради повітової п. Подгайського задля єго заслуг для шкільництва і учительства почесним членом. Відтак запали помїж иншим ухвалї, щоб видїл вїсє до соїму петицію о додаток дорожнїаний і щоб відїсє ся також до центрального видїлу, аби і той в тїй справї подав петицію, та щоб обходити 28-го марца с. р. 300-лїтнї роковини уроднї славного педагога Коменїюса.

Львівскї „механїки“ від чужих замків мотуть сьміло їти на перегони в своїй штудї в першорядним таким „механїкам“ європейських столиць. Опорди над вечєром увїйшли три тукї злодїї до одного склепу з обувєм і коли два з них старали ся відвернути увагу влїстїтельки склепу, третїй ухопив кїльканацять пар обувї й утік. А стало ся се на найлюднїшїй уїлї Галицкїй в склепї п. Кассабана. Опорди 14-лїтнїй Олександр Угорщак, котрий від 8-го року жита займає ся тим фахом, увїйшов до одного шпїку, а запустивши ся в розмову з влїстїтелем, лївою рукою відсунув шуфляду і витягнув зі столїа маловартнїй годинник. Однак сїм разом якось так пішло, що господар при-

хопив єго, а Угорщак почав ще кнїти собі з господаря, що не має нічого в шуфлядї. „В таких — казав — часах навїть поряднїй злодїї не годєт вїжити“.

Тверда — натура. В Чернівцях на передмїстї Рош сїла собі 65-лїтна Парашка Ангелок на розпалєну бляху, аби загрїти ся, та так заговорила ся з чєлїдию, що й не чула, коли одїж на нїї перегорїла і почало вже печи тїло; кнїпула ся аж тогди, коли бляха перенєкла на нїї шкїру. І помїч лїкарєка нічого не помогла; жїнка твердої — натурї померла.

Добродїї російскї. Мїсто Петербург закупило для голодуючих за 350.000 руб. 500 возів мукї по високїй цїнї 1 руб. 55 коп. за один пуд, та в тїм лихо, що мука нї до чого. Розслїди показали, що се „мїшанина полови, душнїя, незмєленого збіжа і якогось єїрого мучєстого пороху, котрий, як показало ся, є з глини і піску. Опакованє тої мукї так само нечуване. Кождїй мїх важить замїсть звичайних 7 до 8 фунтів, що найменше 17 до 18 фунтів. Мїхи простї, грубі, бруднї, лата на латї; а велика часть мїха завернена до середини, щоб тим чином виповнити велїчину. Богато мїхів роздертих, у инших дїри позачиканї сїном, а майже половина мїхів попромакали. Коли Петербурєскїй уряд мїйскїй вдав ся в такі несумлїннї операції, то що-ж казати про иншї уряди в краю, котрим також безнастанно роблять заклїд несумлїнности. Оттаке то „у тїм раю“ роблять людям люди! — Нарештї коли газети паробїли богато галасу, то урядники зложили 100 000 руб. на покритє страт, а кунїи малї арештувати.

На Сухоти умирає найбільше людїй в Будапєштї, бо около 609 мешканцїв на кожних 100.000. Дотепер гадали, що хороба та найбільше панує у Віднї, тимчасом Відєнь уступив — очевидно дуже радо — перше мїсце Будапєштї.

Кїлько платимо податків в Австрїї? В нїмєцкїй радї державнїй сказав посол Бебель, що в Нїмєччїнї люди занадто обложєні податками. За те „Колоньска газета“ вказує на далеко більшї тягарї податковї в Австрїї-Угорцїнї. І так каже та газета: „Податок ґрунтовий випосїтє в Австрїї 22 7/10 процент чистого доходу, а сєй дохїд, як се можна многократно доказати, порохований занадто високо. Податок домовий від наймєнших домів в мєнших мїстах 20 а в більших 26-66 проц. чиншу. Податок доходоий є 17—20 проц. дотичного доходу. Податок заробковий є два а навїть три рази такий за великий, як той сам податок в Прусах. Монополь соли збільшає цїну соли в стосунку до контїв впробу о 600, а монополь тютюну цїну тютюну о яких 259 проц. Лютерїя оподатковує грачїв майже на половину їх ставок. Податок в д лива найвишїй на цїлу Европу. На вино, квас, худобу на зарїз, мїєсо і т. п. є високий податок споживчий, що становить часто 20—30 проц. цїни дешевого звичайного вина. В більших мїстах побирає держава від 200 предметїв щодєнного вжитку акцизу часто около 26 проц. цїни. Налєжитостї і штемплї тяжать майже без вїїмки на вєїх правних орудках. Податок дїднцтва сягає у некрєвних аж до 10 проц. дїднцтва. Перенєсєня нерухомого майна через кунїю підлягає без огляду на вєїкї довги оплатї 4-37 проц. вартости. До того ще цю, податок від цукру, від

горїлки, шпїкоче, оплата войскова і т. п. А вже-ж тягарї громадскї также не малї.“ — Чиста правда!

Веснянна погода серед зими. З початком сєго мїєсяця настало таке тепло, як би то справдї була вже весна. Д. 9-го с. м. було у Львовї около 10 год. перед полуднем 6 стєпенїв тепла. Снїг по полях доокола Львова майже вєсь вже стопив ся і озимина зеленїла ся. Кажуть, що більше як трицять лїт не було так теплої зими, як сєго року. Ще більше проявилась веснянна теплота коло Відня. Там на так званїй Софїйскїй полонїї (Sophien-Alpe) позацвїтали вже веснянї квіткї як первєсїнїя (Primula) або так званї „Ключикї“ і „Вожї пальчиккї“. Єсть то безпєчно дуже рїдкий случай, щобнї тї квіткї цвїли вже в перших днях сїчня, але ще рїдшїй, щобнї вже тепер цвїв вовчїнєць, (вовче лїко, Daphne) та підбїл і підїска (Anemone hepatica), як тепер дїє ся коло Відня, де крім того верба вже пускає а базкї на лїщїнї стали вже в двєє так довгї як бувають в зимї. — В сєлї Хотїни, повіту Калуского появило ся сїмнї днями, як пише нам донєсатель, кїлька бузкїв; вони прїлетїли, як люди кажуть, ще днем перед рїздвом. Навїть найстарнї люди в сєлї не затамили, щобнї о сїї порї видїв хто бузкїв. — Чи не принєсли нам тї бузкї теперїшнього зима тай снїгу, бо таке тепло уважаєсь за недобрїй знак і звичайно кажуть, що зима ще потисне.

Новї книжки.

„Науки надгробнїй для сєльського народа. Сочинїнь Исидорь Воробкєвичь. Цїна 35 кр. а. в. Черпівцїв.“ — 60 сторїн у 8-ку. Отсє перша книжка релїгїйного змісту на Буковинї, що написана в зрозумїлїй для народа мовї. Дай Воже, щобнї сєй початок, зроблєний нашим много заслужєним писателем не оєстав однокий, а моральне піддвїгнєне народу на Буковинї піде напєвно вперед по вказанїй сєю книжкою дорожї, зрозумїлої, одже й ясної для народа мови. — Ъ. — Ъ.

Цїна збіжа.

В Чернівцях платили дня 27-го сїчня 1892-го р. за 100 кїльограмів найлїпшої:

пшєнїцї	11.00—11.25 зл.
жита	9.50— 9.75 „
ячмєю	7.50— 7.75 „
вївєса	6.90— 7.10 „
рїпаку	— — — — — „
конїюшнїи	50.00—53.00 „
кукурудзи	5.75— 55.85 „
гороху	7.50— 8.50 „
оковити	20.50—21.00 „

Курс монет

дня 27-го сїчня 1892-го р.

дукат	5.53 — 5.62 зл.
рубель папер.	1.15 — 1.16 „
наполеондор	9.34 — 9.40 „
100 марок	57.90 — 58.05 „

ВАЛЕРІЙ РІТТЕРМАН
магістер фармації
отворив
в Чернівцях при головнїй улицї ч. 13
Торговлю дрогїв, і товарїв фарбарських
під „золотим моздїрем“.
Великий склад вєїх дотичних товарїв,
рїжних красок, оліїв, бензїни; лїків, мїла,
хірургїчних інструментїв, товарїв аптїкарських і великих пшїних товарїв для
домїства і промпєлу.
Чай, рум і коняк впростє спровадженї.
Услуга знаменїтга, цїни найдешевшї; замовленя замїсцевї виконують ся скоро і ретельно.

Антонїй Табакар і Гаїна,
В ЧЕРНІВЦЯХ, РИНОК.
Торговля корїня, вин і делїкатєсїв.
Одинокий склад
і аґєнтура для Буковини ц. к. фабрики го-
сподарських машин Clayton-a і Schuttleworth-a.
Склад товарїв з хиньского срібла.
ДР. ЯКОВ КЕССЛЄР
має честь подати до вїдомости, що від 1-го
сїчня 1892-го р. отворив свою
адвокатську канцєлярію
в Чернівцях, ул. Гормузакого ч. 6, в домї
Бадїяна.

DIE LAGE DER GR.-OR. RUTHENEN
in der
Bukowinaer gr.-or. Erzdiöcese.
Zugleich
Antwort auf die „Apologien“ des Bukowinaer
gr.-or. Metropolitens Silvester Morariu-Andriewicz.
Im Auftrage der weltlichen gr.-or. Mitglieder
der Czernowitzer ruthenischen Vereine verfasst von
Silvester Daszkiewicz.
171 сторїн великої 8-ки. Цїна 1 зл. 50 кр. За-
реком. почт. перєсылку 15 кр. Замовити можна
в редакції „Буковини“ або книгарнї Шардїнього.